

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 10836/2022
17.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Весне Субић, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 74/22 од 24.02.2022. године, у седници одржаној 17.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка из пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 74/22 од 24.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка из пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 74/22 од 24.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 545/20 од 30.09.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене личне инвалиднине за период од 01.11.2017. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 2.023,73 динара, као и законску затезну камату на износ од 455,97 динара од 09.05.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу да се обавезе тужена да му исплати законску затезну камату на износ преко досуђених 455,97 динара до тражених 2.023,73 динара почев од 09.05.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде за незапосленост за период од 01.11.2017. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 10.252,79 динара, као и законску затезну камату на износ од 1.908,30 динара од 09.05.2021. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу да се обавезе тужена да му исплати законску затезну камату на износ преко досуђених 1.908,30 динара до тражених 10.259,79 динара, почев од 09.05.2021. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 48.755,60 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 74/22 од 24.02.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату на име разлике по основу накнаде за личну инвалиднину од износа 455,97 динара до износа од 2.023,73 динара, као и на име разлике накнаде за незапосленост од износа од 1.908,30 динара до износа од 10.252,79 динара и у делу трошкова поступка, тако што свака странка сноси своје трошкове, док су у преосталом делу жалбе тужене и тужиоца одбијене, а првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка из пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), оценио да нису испуњени услови из ове законске одредбе да би се ревизија сматрала изузетно дозвољеном.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем одлучено је о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепеног решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против решења о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**